

Sợi dây định mệnh

Và Tú đã nghĩ ngay đến lời Châu nói trước khi Châu buông tay thả chiếc lọ xuống mặt sóng vỗ. Châu nói rằng người nhận được chiếc lọ ấy, chắc hẳn là có một sợi dây liên kết nào đó với Châu. Lúc đó, Tú không hiểu vì sao Châu lại muốn có một mối quan hệ mới, hay phải chăng do Tú ích kỉ, không muốn phải mất Châu cho một ai khác.

Con bé nhẹ nhàng đóng lại quyển sách nó vừa đọc xong và đặt xuống bàn. Đã đến lúc nó phải tạm ngưng cái sở thích của mình để chuyên tâm ôn thi Đại học.

Tiền kiếm được nhờ những buổi dạy kèm, bây giờ cũng phải tiết kiệm để mai này dọn ra riêng còn biết bao nhiêu thứ để lo – xem như từ nay con bé không thể chạy đến cửa tiệm gần nhà để mua sách mỗi khi lãnh lương nữa. Rồi cả những đêm thức thật khuya để đọc đến đoạn kết của một câu chuyện, hay những ngày cuối tuần ngồi hàng giờ trên xích đu ngoài vườn say sưa với cuốn sách vừa mua, chắc cũng sẽ theo thời gian mà biến mất.

Nghĩ đến tương lai thật dài trước mắt, con bé thở dài, ngán ngẩm.

Con bé vừa hoàn thành kì thi tốt nghiệp THPT, và chỉ còn 1 tháng nữa, nó sẽ phải quay trở lại cái không khí ngột ngạt nơi phòng thi để làm cho xong bài thi Đại học. Con bé không muốn bắt đầu ôn thi, chẳng muốn phải bận tâm với sách vở như nó đã làm trong suốt 12 năm ngồi ghế nhà trường.

À không, nói đúng hơn thì, con bé vẫn đang mong chờ được nhận vào trường Đại học Luật TP. HCM đấy chứ. Chỉ là, điều đó đồng nghĩa với việc con bé sẽ phải chia tay tà áo dài trắng suốt 3 năm phổ thông, sẽ phải thay đổi lối sống trẻ con của mình để làm người lớn, sẽ phải một mình tự lập nơi cách xa gia đình 450 cây số. Nó chưa sẵn sàng để khôn lớn và trưởng thành...

Nhưng cuộc sống là vậy, có bao giờ chiều chuộng theo ý muốn của ai. Con bé nhìn xung quanh căn phòng màu hồng của mình, mở toang cánh cửa sổ để nhìn ra khu vườn ngoài kia, rồi lại ngược mắt nhìn lên bầu trời xanh biếc. Vậy là không lâu nữa, con bé sẽ phải rời khỏi nơi này, một nơi quá đỗi quen thuộc với nó trong suốt 18 năm qua. Con bé ừ ừ đưa tay lướt qua kệ sách cạnh bên, nhất định nó sẽ đem theo tất cả kho tàng văn học của nó lên Sài Gòn.

Chợt, con bé dừng lại ở một cuốn sách bìa xanh, đặt ngay ngắn ở ngăn tủ cao nhất, nơi nó cất giữ những cuốn sách mà nó yêu thích nhất. Và nó chợt nảy ra một ý nghĩ...

Một lọ thủy tinh dùng để đựng sao giấy mà con bé chưa bao giờ có thời gian xếp, dây ruy băng màu hồng sắc hoa anh đào, vỏ sò con bé đem về từ những lần dạo chơi trên biển, vài tờ giấy viết thư được trang trí họa tiết nhẹ nhàng, một ít viên sỏi con bé dùng trang trí trong lọ hoa nơi góc bàn. Vậy là quá đầy đủ cho kế hoạch của nó rồi.

Con bé tự hứa với lòng mình: "Chỉ ngày hôm nay nữa thôi. Sau khi hoàn tất, mình nhất định sẽ chăm chỉ ôn thi Đại học mà."

"Tú nè, sang nhà chờ tớ đi chơi được không? Chỉ chiều nay thôi mà, năn nỉ đó!!!" 4 giờ chiều và tin nhắn được gửi đi. Con bé mỉm cười với thành quả của mình, nâng niu cầm chặt trong tay như báu vật. Bây giờ chỉ cần chờ thằng bạn thân đến và chờ đi đến một nơi, là xem như nó đã hoàn thành kế hoạch của mình.

Con bé mỉm cười với cái ý tưởng điên cuồng ấy, rồi lại mỉm cười lần nữa khi hình dung ra khuôn mặt thẳng bạn thân lúc nghe kể về những gì nó vừa thực hiện.

Ít lâu sau, có tiếng xe chạy đến. Con bé vội vã khoác áo rồi chạy ra cửa, ngồi yên vị phía sau xe thẳng bạn thân và mở lời: "Chờ Châu tới biển được không? Chỉ chiều nay nữa thôi, sau này biết khi nào mới được đi biển một lần nữa. Nha, nha, nha!!!"

Tú nhìn nó, lặng lẽ gật đầu rồi lái xe đi. Những khi con bé muốn được Tú chở ra biển, là khi nhỏ bạn thân có chút tâm trạng gì đó muốn trút giải. Tú hiểu rõ điều này và cậu luôn sẵn sàng để lắng nghe...

Nửa tiếng sau, biển đã ở ngay trước mặt cả hai đứa. Như mọi hôm, con bé cầm đôi sandal trên tay, bước chân trần đi dạo trên bãi biển. 18 năm sinh ra và lớn lên ở Nha Trang, cát trắng và biển xanh đã từ khi nào trở thành một phần trong cuộc sống nó. Khi buồn, khi vui, khi mệt mỏi, khi thư giãn, nó đều muốn đến đây. Tâm trạng của con bé có thể thay đổi theo thời gian, nhưng có một điều luôn kiên định – đó chính là sự hiện diện của Tú.

Tám lưng của cậu khi nó dựa vào trên xe, hơi thở của cậu khi bước đi cạnh nó trên biển, ánh mắt của cậu ân cần nhìn nó khi con bé cứ im lặng nhìn theo đường chân trời. Ngần ấy năm lớn lên cùng nhau, đôi khi con bé phải giật mình với cái suy nghĩ rằng, nếu thi đậu kì thi sắp tới, hai đứa sẽ phải rời xa nhau. Rồi thì, Châu sẽ vào Sài Gòn, Tú sẽ ra Hà Nội. Rồi thì, khoảng cách giữa hai đứa không còn là ba khu phố nữa, mà là hơn một ngàn cây số. Rồi thì, tìm đâu ra được đứa bạn thân gần bó sẻ chia như Tú đây...

Châu quay sang nhìn Tú, khác với nét mặt chứa đầy suy nghĩ của mọi ngày, con bé tươi cười và nói: "Nè, muốn xem cái gì không? Đừng có mà ngạc nhiên đó." Con bé nháy mắt tinh nghịch, rồi chậm rãi rút ra một lọ thủy tinh từ trong giỏ xách của mình ra và đưa cho Tú. Thằng bé nhận lấy, khuôn mặt ngơ ngác muốn biết đây là cái gì. Trong lòng cậu có chút suy nghĩ viên vông rằng con bé đang tỏ tình với nó theo cái cách mà tiểu thuyết vẫn hay miêu tả.

Tú mở nắp lọ, rút ra 3 tờ giấy. Một chút thất vọng pha lẫn trong sự ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn mặt thằng bé sau khi đọc xong 3 lá thư.

"Chào bạn, Mình tên là Thái Bảo Châu, đến từ thành phố Nha Trang. Rất vui được làm quen với bạn. Liên lạc với mình ở số điện thoại dưới đây nha. Chúc bạn một ngày vui vẻ."

"Hello there, My name is Thai Bao Chau, from Nha Trang City. It's a pleasure meeting you. Please contact me through my number written below. Have a nice day."

"Hola! Me llamo Thai Bao Chau. Soy de Ciudad de Nha Trang. Es un placer conocerte. Por favor contácteme al numero siguiente. Tenga un buen día."

Châu cười nhẹ với cái thái độ rất ư là buồn cười của Tú. Con bé lấy lại 3 tờ giấy từ tay thằng bạn thân, cuộn gọn lại như lúc ban đầu, bỏ ngay ngắn vào trong chai và đậy nắp lại. Châu tiếp tục bước đi trên cát, bắt đầu giải thích cho Tú bằng một giọng điệu hồn nhiên nhất có thể.

"Châu lấy ý tưởng từ cuốn truyện Message in a Bottle của Nicholas Sparks mà hai đứa mình đều thích. Biết đâu Châu sẽ tìm được một người bạn mới như trên truyền hình thì thoảng vẫn đăng tin ấy. Châu không biết chiếc lọ thủy tinh này sẽ ngừng lại ở bờ biển nào, nên Châu đã viết thư bằng tiếng mẹ đẻ nè, và hai thứ tiếng phổ biến nhất trên thế giới là tiếng Anh và tiếng Tây Ban Nha. À không, tiếng Trung Quốc cũng được khá nhiều người sử dụng, nhưng mà Châu không biết viết. Và Châu sẽ giữ số phone này, hoặc ít ra giữ lại cái sim này, để biết đâu vài chục năm nữa có người tìm được thì sao. Tú thấy sao?"

"Châu đúng là vẫn hâm đờ như ngày nào. 18 tuổi đầu rồi mà suy nghĩ cứ như trẻ con như thế, mai này lên Sài Gòn sinh sống rồi sẽ như thế nào?" – Tú mỉm nhẹ con bé, đâu có ngờ cái ý tưởng của nhỏ bạn thân lại hết sức là... vô lí và bất khả thi như vậy.

"Châu nói nghe nè, nếu mà thật sự có người nhận được lá thư này, liên lạc với Châu, và bắt đầu một mối quan hệ với Châu, thì không phải là chuyện bình thường đâu đó. Biết đâu là định mệnh cũng nên. Ý Châu là, giữa hai người có một mối dây liên hệ nào đó. Châu thả xuống biển nha."

Tú nhìn con bé buông tay để chiếc lọ rơi xuống mặt biển, rồi lặn đầu. Tự nhiên cậu cảm thấy lo lắng cho con bé. 18 tuổi rồi, mà vẫn cứ tin vào những câu chuyện cổ tích ấy. Nhưng mà nó thích cái vẻ trong sáng của con bé, không như những đứa con gái chưa lớn hơn ai mà đã chung diện phần son. Chẳng còn bao lâu nữa, cậu sẽ đến với thủ đô Hà Nội, mảnh đất mơ ước của Tú từ nhỏ đến lớn. Cậu sẽ nhớ Châu thật nhiều, nhớ nụ cười, nhớ đôi mắt, nhớ giọng nói, nhớ cái vẻ con nít, nhớ sự yếu mềm của nhỏ bạn thân.

Nhìn chiếc lọ thủy tinh trôi dạt rồi dần biến mất trong làn sóng xanh, Tú chỉ biết thở dài nghĩ về tương lai của hai đứa. Mong sao, Châu sẽ yên ổn trên đất Sài Thành.

"Đầu tuần sau Tú đi Hạ Long với gia đình, sẵn tiện ghé Hà Nội luôn để xem cách sống ở đây như thế nào. Châu ở lại ngoan nha, khi nào về Tú sẽ có quà." - Tin nhắn nhận được một ngày sau khi có giấy báo điểm hai đứa đã đậu tốt nghiệp loại Giỏi. Châu ganh tị với thằng bạn thân, vì gia đình có điều kiện nên được thưởng một chuyến du lịch xa như thế.

Nói là du lịch vậy thôi, nhưng hành lí của cậu bé chỉ toàn sách vở để mà ôn thi Đại học. Nhưng dù sao vẫn tốt hơn Châu, vẫn được đi đến một không gian đẹp thật đẹp nào đó để tâm trí có thể bình thản mà ôn thi, thay vì phải ngồi một chỗ trong căn phòng ngột ngạt mà làm hết tờ đề cương này đến bài thi mẫu khác. Con bé thở dài, chán ngán cái khoảng thời gian sắp tới này...

Tú chỉ vừa đi xa có 2 ngày, nhưng sao Châu lại cảm thấy nhớ thế không biết. Châu không dám gọi cho thằng bạn thân, đơn giản cũng chỉ vì không muốn phá vỡ không khí vui vẻ mà cậu và gia đình đang tận hưởng. Tú vẫn nhắn tin đều đều, gọi nó dậy vào lúc sáng sớm, nhắc nhở nó học bài, ăn uống đầy đủ, chúc nó ngủ ngon vào mỗi tối. Nhưng sao nó cảm thấy xa vời lắm, sự hiện diện của Tú ấy.

Mỗi khi thêm quà vặt hay cần giảng bài, nó chẳng thể đạp xe qua ba khu phố là gặp được thằng bạn thân nữa. Khoảng cách từ Nha Trang đến Hà Nội hay từ Sài Gòn đến Hà Nội thì khác gì chứ, nó đều không thể gặp Tú. Trống trải, nó tìm vào blog thằng bạn thân và ngồi đọc cho quên nỗi nhớ.

"Ngày đầu tiên ở Hà Nội..."

Nơi đây rất đẹp, đẹp trong nét cổ kính, đẹp trong nét giản dị, đẹp trong nét thuần khiết của người Việt Nam. Mình cũng vừa đến Hồ Gươm lúc chiều, hoàng hôn xuống đẹp không thua gì buổi chiều Nha Trang. Không khí ở đây rất trong lành, cây xanh trải dài mọi khu phố, và người dân thì rất thân thiện.

Nhưng sao cứ cảm thấy thiếu một cái gì đó, mà hình như là sự hiện diện của một người con gái... Người con gái – thích ăn kem trà xanh, thích đeo dây chuyền vào mùa hạ và khăn quàng trắng vào mùa đông, thích dành hàng giờ để đọc tiểu thuyết, thích hoa mộc lan và hoa hồng trắng, thích nhạc trữ tình của Trịnh và Ngô Thụy Miên.

Nơi này, dường như xung quanh đều chan chứa hình bóng nhỏ. Như là khi mình ăn kem Trà Xanh này, mình đã gọi vị trà xanh mà nhỏ thích. Như là khi mình đến khu chợ gần khách sạn này, mình đã lựa cho nhỏ hai sợi dây chuyền xinh xinh màu bạc. Như là khi mình ngồi ở sảnh khách sạn chờ đặt phòng này, mình đã tình cờ nhìn thấy cuốn truyện nhỏ thích và cầm lên đọc vài trang. Như là khi mình đi dạo qua những khu phố cổ, mình đã thấy hoa hồng trắng trồng ven đường và muốn hái đem về tặng nhỏ. Như là khi mình vào quán ăn tối cùng gia đình, nơi giữa quán có một cây dương cầm trắng và ban nhạc đang thổi kèn bản Hạ Trắng, mình đã bước đến mà đàn theo giai điệu ấy.

Mình nhớ nhỏ. Mình muốn nhỏ ở đây cùng với mình..."

Châu nhắm mắt lại, tưởng tượng ra thành phố Hà Nội qua từng lời kể của Tú trên blog. Nhưng sao cứ hình dung mãi mà không ra được gì cả. Trong đầu con bé chỉ có duy nhất những suy nghĩ về người con gái được Tú nhắc đến. Một cảm giác thật là kì lạ. Cả hai cùng lớn lên với nhau, Châu chưa từng biết yêu ai bao giờ, còn Tú thì dường như đang rung động với một cô gái nào đó.

Châu nghĩ mãi không ra, không biết người con gái có cùng sở thích với mình là ai. Hay là nhỏ Hải Vân học cùng lớp nhỉ? Con nhỏ ngồi cạnh Tú suốt năm lớp 12, thỉnh thoảng vẫn hay đùa giỡn với nhau trong giờ học. Nhỏ hay đeo khăn len trắng giống mình vào những hôm trời lạnh, cũng hát bài Để gió cuốn đi hôm nhà trường tổ chức Cuộc thi Tài năng Trẻ. Nghe đâu con nhỏ cũng có dự định ra Hà Nội học. Cũng có thể lắm chứ...

Nhưng sao Tú thích ai đó mà lại không kể Châu nghe? Từ nhỏ đến lớn, cả hai có giấu nhau điều gì đâu. Bỗng dưng, Châu cảm thấy chút gì đó hụt hẫng, khó tả.

"Bảo Châu ơi, mình đã nhận được lọ thủy tinh kèm theo lá thư của cậu. Hay quá, cuối tuần này mình sẽ ra Nha Trang chơi. Không biết, chúng mình gặp nhau được không nhỉ?" - Con bé bị đánh thức bởi một tin nhắn nhận được lúc 6 giờ sáng. Dụi dụi mắt, tò mò không biết ai là kẻ dám phá giấc ngủ của nó, rồi lại hét toáng lên khi đã đọc xong tin nhắn.

Trời ạ, chính xác là nó đã gửi đi lá thư ấy, nhưng nó chỉ làm cho vui chứ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ có người nhận được và liên lạc với nó. Lại là người Việt Nam và nhận được trong khoảng thời gian rất ngắn nữa chứ. Biết đâu là một người trên Sài Gòn, trong một chuyến du lịch nhất được chiếc lọ ấy và liên lạc với nó. Mà nếu người đó là sinh viên Luật trong tương lai thì hay quá, con bé sẽ có bạn ngay trước cả khi bước vào cổng trường Đại Học.

Mặc kệ giờ này Tú đã thức dậy chưa, con bé gọi điện cho thằng bạn thân ngay lập tức, ai bảo ngay từ đầu không ủng hộ ý tưởng của Châu thì bây giờ phải chịu hậu quả là mất giấc ngủ nhé.

"Này này, cuối tuần này Tú về đó. Tính đi đón thằng bạn thân hay là đi gặp một người chưa bao giờ biết mặt đấy hả? Quyết định sao cho đúng đấy nhé."

Ồ, con bé mất hết cả sự phấn khởi. Nhưng mà không sao, bài vở nó ôn tập gần xong rồi. Cuối tuần này nó rảnh mà, đi đón Tú rồi lại đi gặp bạn mới. Chắc không sao đâu ha?

"À, hay là đợi Tú về rồi đi chung với Châu gặp người đó. Biết đâu là người xấu, làm hại Châu thì khổ đó. Vậy đi nha. Không nghe lời Tú là khỏi được tặng quà đó." - Tin nhắn mới, phá vỡ những suy nghĩ trong đầu con bé.

Được thôi, nếu Tú muốn mất thêm thời gian vì con bé. Dù sao thì nó cũng chẳng mất mát gì, lại còn có thêm người đi theo để bảo vệ. Hay quá còn gì.

4 giờ chiều thứ bảy, Châu ngồi một mình ở một góc khuất nơi quán trà sữa Du Thụ quen thuộc. Sao mãi mà Tú vẫn chưa tới, ngay cả người bạn mới cũng không thèm trả lời cả chục tin nhắn mà Châu gửi. Chắc là người bạn mới chỉ muốn trêu Châu thôi, chứ chẳng có thiện ý gì đâu. Hay là đi về? Nhưng về thì sẽ không được gặp Tú, con bé cũng nhớ. Thôi thì ở lại thêm một chút nữa vậy.

"Sao Tú đến trễ vậy? Hẹn 4 giờ mà 10 phút sau mới tới. Lỡ người ta đến trước, thì Châu ăn nói thế nào khi Tú đến đây?" - Con bé chẳng thèm để ý Tú đang thở không ra hơi, chỉ trách cậu bé ngay từ giây phút thấy bóng dáng cậu xuất hiện ở quán.

"Chuyến bay của Tú có chút trục trặc, nên cất cánh trễ hơn dự định. Tú xin lỗi. Mà... người Châu chờ sẽ không đến đâu." – Tú gãi đầu, cố gắng giải thích để Châu không giận.

"Làm sao mà Tú biết được người ta sẽ không tới cơ chứ? Tính đập tắt hi vọng của Châu đấy à? Cho Châu xem quà trước đi, rồi hai đứa mình ngồi chờ. Châu cho người ta thêm 15 phút nữa đó."

"Người đó sẽ không đến đâu. À không phải, đến rồi mà Châu không biết đó. Quà của Châu nè."

Tú lấy trong ba lô ra món quà từ miền Bắc, trao cho Châu. Con bé sững sốt, là lọ thủy tinh nó đã thả xuống biển, bên trong vẫn còn nguyên vẹn ba lá thư, thêm vào đó là hai sợi dây chuyền màu bạc. Nó nhẹ nhàng mở nắp hộp, nâng niu hai sợi dây chuyền trên tay, rồi mỉm cười nhẹ.

Một sợi dây có hình con bò sữa, khiến nó nhớ về kỉ niệm của hai đứa cách đây đã hơn 5 năm. Một ngày mùa hè nào đó, khi hai đứa dẫn nhau đến tiệm trà sữa Du Thụ này, rồi cùng hát vang: "Chúng tôi là những con bò vui nhộn, chúng tôi là những con bò hạnh phúc" khi chị phục vụ bàn đùa với cả hai rằng: "Đồ uống ở đây làm từ sữa tươi nguyên chất trăm phần trăm đó."

Sau hôm đó, Tú đã nói với Châu rằng, cả hai sẽ mãi mỉm cười bên nhau, sẽ mãi cùng nhau sẻ chia hạnh phúc. Như những con bò chỉ biết đem đến những giọt sữa ngọt ngào cho đời. Như những con bò dù cỏ xanh tươi hay héo úa vẫn chia sẻ với nhau từng miếng ăn, giấc ngủ. Như những con bò chỉ cần có nhau bên cạnh thì sẽ luôn chung thủy, không bao giờ rời xa.

Sợi dây còn lại có hình cỏ 4 lá, gợi nó nhớ về mùa hè năm hai đứa học lớp 9. Tú đã tìm được cỏ 4 lá ở sân đá banh của trường và đạp xe thật nhanh dưới cơn mưa rào đầu mùa đem đến nhà tặng Châu.

Tú nói: "Lá thứ nhất tượng trưng cho sự hi vọng, như cái cách mà Châu luôn ngược mắt nhìn về phía mặt trời mỗi khi mưa tạnh, vì Châu muốn được thấy cầu vồng. Lá thứ hai tượng trưng cho niềm tin, như cái cách mà Châu luôn tin tưởng cách trọn vẹn rằng giữa những phong ba cuộc đời, chỉ cần hai đứa có nhau là có thể vượt qua tất cả. Lá thứ ba tượng trưng cho tình yêu, như cái cách mà Châu luôn khiến cho Tú cảm thấy thật an lành và hạnh phúc, một thứ tình cảm trong sáng nhất trên đời này. Lá thứ tư tượng trưng cho sự may mắn, như cái cách mà Châu đã bước đến trong cuộc đời của Tú, món quà quý giá nhất mà Tú được trao tặng trong suốt mười mấy năm qua."

Đôi mắt đầm lệ từ khi nào không biết, con bé ngược lên nhìn Tú và nói: "Châu không hiểu. Hai sợi dây chuyền này, có phải là Tú đã nhắc đến trên blog không? Châu không hiểu..."

Thằng bé nhìn nhỏ bạn thân, mỉm cười và nói: "Rồi thì Châu sẽ hiểu. Đưa đây, Tú đeo cho." - Tú cầm sợi dây chuyền từ tay Châu, choàng tay đeo sợi dây chuyền cho nhỏ bạn.

Bỗng dưng, thằng bé cảm nhận được một sự ấm áp lạ kì, và một vòng tay choàng ngang thắt lưng nó. Châu đang ôm chặt thằng bạn thân duy nhất của mình, mặc kệ nó đang ở một nơi với sự hiện diện của hàng chục người. Nó 18 tuổi rồi mà, nó đã có quyền trao đi yêu thương, nó xứng đáng được đáp trả bằng niềm hạnh phúc, đúng không? Nó khóc trong lòng Tú, vì cảm giác vui sướng này thì chỉ người con trai này mới có thể đem đến cho Châu mà thôi.

"Châu nói đúng, sợi dây chuyền này đã được Tú nhắc đến trên blog. Và người con gái ấy, cũng chính là Châu. Châu từng nói muốn đến một nơi nào đó đẹp thật đẹp, chỉ để biết được cuộc đời này còn có những nơi có thể khiến con người ta cảm thấy yên an khi ở đó. Châu muốn có một nơi để dù cuộc đời có muôn phiền như thế nào, vẫn có thể quay lại nơi ấy để tìm cho lòng mình chút bình yên. Vì chúng ta là cặp đôi bò sữa, nên nếu tìm được một bãi cỏ xanh tươi nào đó, thì phải san sẻ với người kia.

Tú tìm được nơi chốn bình yên ấy ở Hà Nội, và Tú cũng muốn Châu được tận hưởng sự trong lành và dễ chịu mà Tú cảm nhận được khi ở đó. Nhưng Châu à, Nha Trang mình cũng đẹp lắm. Bất cứ khi nào, Châu cũng có thể quay lại đây để tìm Tú, để tìm lại những kí ức của hai đứa mình, để tìm lại những niềm vui mà

hai đứa mình từng trải. Và bất cứ ở nơi đâu, Tú cũng sẽ trở về nơi này để gặp được Châu, để có thể khiến cho Châu mỉm cười như Tú đã làm trong suốt 18 năm qua, để sống lại những tháng ngày tuổi thơ đầy nắng ấm và hơi biển vẫn còn đọng lại đâu đây." – Thăng bé dứt lời, đưa tay lau giọt nước mắt lăn dài trên gò má nhỏ bạn thân.

"Vậy còn chiếc lọ thủy tinh này? Rõ ràng Châu đã thấy nó trôi dạt và biến mất theo sóng biển cơ mà?" – Con bé vội vàng lau khô khuôn mặt ướt đầm đang những giọt nước mắt cứ tuôn ra một cách không thể kiềm chế.

"Là Tú đã tìm được nó khi đến vịnh Hạ Long. Và Tú đã nghĩ ngay đến lời Châu nói trước khi Châu buông tay thả chiếc lọ xuống mặt sóng vỗ. Châu nói rằng người nhận được chiếc lọ ấy, chắc hẳn là có một sợi dây liên kết nào đó với Châu. Lúc đó, Tú không hiểu vì sao Châu lại muốn có một mối quan hệ mới, hay phải chăng do Tú ích kỉ, không muốn phải mất Châu cho một ai khác.

Nhưng khi nhìn thấy một chiếc lọ quen thuộc trôi dạt vào bờ vịnh, Tú đã hiểu rằng có một sợi dây vô hình nào đó, liên kết cuộc sống của hai đứa mình. Và Tú đã tìm mua một cái sim khác để nhắn tin ngay cho Châu. Vì Tú muốn là người đem lại kết quả cho sự chờ đợi của Châu, và được nhìn Châu mỉm cười dịu dàng. Có lẽ bởi vì chúng ta là cặp đôi bù trừ, nên dù thế nào vẫn sẽ thủy chung bên nhau, mãi không thể tách biệt. Và chỉ cần được ở cạnh nhau, là quá trọn vẹn cho một cuộc sống ý nghĩa."

"Cảm ơn Tú, đã không bao giờ rời xa Châu. Ừ, Châu chỉ cần có Tú bên đời..."

Châu siết nhẹ vòng tay của mình, gục đầu tựa vào vai Tú. Bờ vai này, đã bao lần ướt đầm vì giọt nước mắt của Châu. Tú ôm chặt Châu vào lòng, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc Châu. Người con gái bé nhỏ này, đã bao lần được Tú chở che...

Ngày thi Đại học sắp đến, tương lai đang đón chờ, khoảng cách hơn ngàn cây số sẽ khiến hai đứa phải cách xa nhau. Nhưng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà. Vì cả hai chỉ cần có nhau trong đời, là quá đủ cho một nụ cười rạng rỡ trên môi, quá đủ cho một niềm vui gạt đi những muộn phiền, quá đủ cho một tình bạn chứa chan niềm hạnh phúc – hiền hòa và êm dịu.

Chỉ cần có nhau trong đời mà thôi...